

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 2989/21
12.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судија, Невен Вукашиновић, председник већа, Иванка Спаховић и Гордана Вуковић, чланови већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул., јмбг, чији је пуномоћник Лидија Петровић, адвокат у, против туженог „ЕНЕРГОПРОЈЕКТ ХОЛДИНГ“ а.д. Београд, Булевар Михајла Пупина бр.12, ради исплате разлике вредности акција, вредност спора 654.934.98 динара, поступајући по жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду бр.9-П.3549/2020 од 15.01.2021. године на седници већа одржаној дана 12. јануара 2021. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду бр.9-П.3549/2020 од 15.01.2021. године у ставу I и II изреке и одлучује:

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиље за обавезивањем туженог да тужиљи на име разлике вредности 1246 обичних акција са правом гласа ISIN број RSEPVIE6733, CFI код ESVUFR, исплати износ од 654.934,98 динара, са законском затезном каматом почев од дана 31.3.2014. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 57.398,00 динара у року од осам дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду бр.9- П.3549/2020 од 15.01.2021. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је тужени обавезан да исплати тужиљи износ од 654.934,98 динара, на име разлике вредности 1246 обичних акција са правом гласа ISIN број RSEPVIE6733, CFI код ESVUFR, исплати износ од 654.934,98 динара, са законском затезном каматом почев од дана 31.3.2014. године до исплате, а у ставу II изреке

обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкове парничног поступка износ од 112.198,00 динара.

Против цитиране пресуде тужени је поднео жалбу првенствено због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се жалба усвоји и побијана пресуда преиначи и одбије тужбени захтев и тужилац обавезе на плаћање евентуалних трошкова поступка.

Испитујући побијану одлуку у границама изјављене жалбе сагласно члану 386. Закона о парничном поступку Привредни апелациони суд налази да је жалба основана.

Првостепени суд у поступању није учинио битне повреде поступка на које се паушално указује изјављеном жалбом, нити повреде поступка о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности.

Према садржини списка предмет тужбеног захтева по тужби поднетој 28.7.2020. године против првотуженог Енергопројект Холдинг а.д. Београд и друготуженог Енергопројект Високоградња а.д. Београд је обавезивање тужених да по основу разлике између цене акција друготуженог, утврђене одлуком друготуженог о принудном откупу акција од 31.3.2014. године у износу од 357,00 динара по акцији и утврђене вредности тих акција у ванпарничним поступцима вођеним пред Привредним судом у Београду у предметима Р.257/2015 и Р.730/2013 по предлозима малих акционара, у износу од 1.053,36 динара по акцији, исплати тужиљи износ од 654.934,98 динара са з.з.к. од 31.3.2014. године до исплате и трошкове спора.

Поднеском од 30.7.2020. године тужила је повукла тужбу у односу на друготуженог, након чега је првостепени суд решењем од 28.8.2020. године констатовао да је тужба у односу на друготуженог повучена.

Тужени су поднеском од 26.10.2020. године оспорили тужбени захтев у целости, како по основу тако и по висини истичући приговор застарелости потраживања сагласно одредби чл.521 ст.6 Закона о привредним друштвима, имајући у виду да је у ванпарничном поступку вредност акција које су биле предмет принудног откупа утврђена решењем Р.257/2015 од 23.3.2016.године које је постало правоснажно и извршно 12.01.2017. године, право акционара да захтева разлику између исплаћене цене у принудном откупу и цене утврђене на основу правоснажне одлуке суда је застарело закључно са 12.01.2020. године, па је без утицаја на пресуђење чињеница да је у ванпарничном поступку вођеном по захтеву других мањинских акционара решењем бр.Р.730/2013 од 20.6.2017.године у коме је утврђена идентична цена акција које су биле предмет принудног откупа, постало правоснажно 31.8.2017. године.

Првостепени суд је извео предложене доказе, који међу странкама и нису били спорни и утврдио све битне чињенице за оцену основаности тужбеног захтева и нашао да је приговор застарелости потраживања поднет од стране туженог неоснован, па је усвојио тужбени захтев у целости, налазећи да тужила има право да разлику у цени откупљених акција може да тражи у року од три године од правоснажности касније донетог решења. У ситуацији кад је решење Привредног суда у Београду Р.730/2013 од 20.6.2017. године постало правоснажно 31.8.2017.године, а тужба тужиље поднета 28.7.2020. године првостепени суд је заузео став да потраживање тужиље није застарело.

Основано се указује жалбом туженог да заузети став првостепеног суда по истакнутом приговору застарелости потраживања тужиље нема утемељење у закону, будући да је одредбом чл. 521 Закона о привредним друштвима (Службени гласник РС, бр.36/2011, 99/2011, 83/2014 и 5/2015) који је важио у време доношења судске одлуке о утврђивању цене акција, прописано је да *сваки акционар друштва чије су акције предмет*

принудног откупа који сматра да цена коју је утврдило друштво у складу са чланом 516. овог закона није утврђена у складу са овим законом може у року од 30 дана од дана регистрације одлуке о принудном откупу тражити да надлежни суд у ванпарничном поступку утврди вредност тих акција у складу са овим законом, па ако је вредност утврђена одлуком суда виша од цене коју је утврдило друштво, откупилац је у обавези да разлику са припадајућом законском затезном каматом обрачунатом од дана доношења одлуке о принудном откупу депонује на рачун из члана 516. став 6. овог закона у року од 30 дана од дана правноснажности одлуке суда, ради исплате разлике у цени свим акционарима чије су акције биле предмет принудног откупа, при чему ако откупилац пропусти да депонује разлику у складу са ставом 2. овог члана, друштво постаје неограничено солидарно одговорно за исплату те разлике, а одредбом става 6 истог члана је прописано да захтев акционара чије су акције биле предмет откупа за исплату разлике из става 4. овог члана застарева у року од три године од дана правноснажности одлуке суда из става 3. овог члана.

Код таквог стања ствари првостепени суд је очигледно погрешно применио цитирану одредбу чл.521 ст.6 Закона о привредним друштвима, имајући у виду да садржина одредбе упућује да се правна дејства одлуке донете у ванпарничном поступку којом је утврђена примерена цена за акције које су биле предмет принудног откупа, протежу на све мањинске акционаре чије су акције биле предмет принудног откупа, независно од чињенице да ли су учествовали у ванпарничном поступку у ком је утврђена цена акција.

У таквој ситуацији правна дејства ванпарничне одлуке нису само ограничена на утврђену цену акција, већ се односе и на датум доспелости обавезе исплате разлике, као и датум правноснажности ванпарничне одлуке, у случају кад је неком доцнијом одлуком утврђена идентична цена акција.

Имајући у виду изнето, испоставља се да је у конкретном случају сваки мањински акционар који није учествовао у ванпарничном поступку приликом утврђивања примерене цене акција, у погледу рока за подношења захтева за исплату разлике у цени откупљених акција везан правним дејствима прво донете одлуке ванпарничног суда у случају да је и у другом ванпарничном поступку утврђена иста цена акција. Од правног дејства прводонете одлуке ванпарничног суда, изузети су само мањински акционари који су накнадно у оквиру законског рока, исходovali другу одлуку у погледу утврђивања вредности акција које су биле предмет принудног откупа, у ком случају само они имају право да се позивају на датум правноснажности другодонете одлуке ванпарничног суда, ако се у парничном поступку противна страна позове на застарелост потраживања исплате разлике цене акција.

Имајући у виду изнето првостепену одлуку је ваљало преиначити и у целости одбити тужбени захтев тужиле.

Како је тужени у целости успео у спору, то је овај суд применом одредбе чл.165 ст.2 у вези са чл.153 ст.1 и 154 ст.1 ЗПП-а обавезао тужиоца да туженом исплати проузроковане трошкове спора у висини судске таксе жалбе и таксе на одлуку по жалби по 28.699,00 динара, без таксе опомене, јер је те трошкове скривио подносилац жалбе.

Сагласно наведеном применом одредбе 394 тач.4 ЗПП-а одлучено је као у изреци.

НВ/ СМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА –СУДИЈА

**Невен Вукашиновић, с.р.
За тачност отправка**

